

Drobljanci.

Zložil Anton Medved.

32.

Kakšno bodi gledališče,
pravo misel kdo ugane?
Svoje vsak ima stališče:
Eden v njem zabave išče,
drugi resne dušne hrane;
kaj igrajo, eden pazi,
drugi pazi bolj, kako,
tretji za kulise lazi,
da izve natihem — kdo.

33.

Kajne, gospice, saj je to naravno,
da le slovenski govorite javno?
Kajne, pa le hudo je: nemški znati
in tega ne pred svetom pokazati?

34.

Veleum se ne ravna po krojih,
ne boji se kritičnih jezikov.
Toliko je slogov samosvojih,
kolikor je pravih umetnikov.

35.

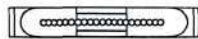
Dami narodni nekteri
v spominjak zapiši
in naglas potem preberi,
da te sliši
vse po hiši:
Mal položi dar
domu na oltar,
ne pa takega klobuka
na olišpano glavo,
da se skoraj zlomi kljuka,
če obesiš ga na njo.

36.

O pravem času pri ljudeh
soljen dovtip povej!
Če hočeš, da bo vzbujal smeh,
nikar se sam ne smej!

37.

Sodbe glas o veri:
Enim je udane volje akt,
drugim je razuma rezultat,
tretjim je s tradicijami pakt,
duši nekateri
vsega trojega konglomerat.

Smrti lek.

Zložil Anton Medved.

Od zibelke do groba
kako je kratka pot,
kako je dolga doba
skrbi, solza in zmot!

Doctores medicinae
uče se dan za dnem,
kako bi bolečine
olajšali ljudem.

A najti ni zdravnika
in ga ne bo navek,
da zoper smrt bolnika
izumel bi kak lek.

Med vsemi tolažili
najslajše nam stori
zavest, da smrtni sili
nihčè ne ubeži.

